

коренитѣ си, ала момчето ме дръпна и откъсна нѣкои отъ тѣхъ.

Колко врѣме ме носи то не зная, но усѣтихъ какъ то ме натискаше о земята и натрупваше рохка прѣстъ до коренчетата ми. Тогава азъ бѣхъ малка като дѣтенце. Коренчетата ми яко се хванаха о земята; човѣкътъ ме напои съ водица, ала бѣхъ много гладна. Земята бѣше рохка и съ бистрата водица стана за мене добра храница. Коренчетата се заловиха на работа и азъ се нахранихъ. Като се понаситихъ, взехъ да раста, изпуснахъ и тънки коренчета надлъжъ и нашироко; коренитѣ ми се засилиха и ми носиха доволно храна. Храната ми бѣше чорбица отъ земята. Азъ се засмѣхъ; тукъ ми бѣше по-добрѣ: слънчицето цѣлъ день ме огрѣваше; а пѣкъ въ гората бѣхъ затулена подъ сѣнката на голѣмитѣ дървета, които не ми даваха повечко храна; пѣкъ и нови другари си намѣрихъ.

Прѣзъ лѣтото, въ една майска сутринь, азъ посрѣщнахъ изгрѣва на слънцето. При мене дойде сжщиятъ момѣкъ, прѣкопа ме, полѣ ме съ вода, а слѣдъ